

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการอุดมศึกษาได้มีบทบาทต่อสังคมไทยเป็นอย่างมาก เพราะการอุดมศึกษาเป็นเสมือนแหล่ง "อุตสาหกรรมความรู้ (Knowledge Industry)" ที่จะเสริมสร้างความก้าวหน้าทางวิชาการเพื่อใช้เป็นปัจจัยในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และทรัพยากรอื่น ๆ อันเป็นปัจจัยพื้นฐานของการพัฒนาประเทศ นอกจากนี้การอุดมศึกษายังมีส่วนช่วยเพิ่มวุฒิฐานะของบุคคลในสังคม ทำให้ความต้องการที่จะได้รับการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็วเกินกว่าที่รัฐจะสามารถรับภาระจัดดำเนินการเกี่ยวกับการอุดมศึกษาได้เพียงฝ่ายเดียว จึงมีส่วนให้เอกชนเข้ามารับภาระจัดการศึกษาระดับนี้ได้มากขึ้นเป็นลำดับ และนับวันการอุดมศึกษาของเอกชนก็ยิ่งมีความสำคัญต่อระบบการศึกษาของประเทศไทย ด้วยสาเหตุสำคัญดังต่อไปนี้

1. การประหยัดงบประมาณของแผ่นดิน จากงบประมาณรายจ่ายประจำปี 2529 (สำนักงบประมาณ 2528 : 41) รวม 218,000.0 ล้านบาท เป็นงบประมาณรายจ่ายด้านการศึกษากว่า 39,978.4 ล้านบาท หรือร้อยละ 18.3 ของงบประมาณรายจ่ายทั้งสิ้น โดยได้ตั้งไว้สำหรับการอุดมศึกษา(ของรัฐ) จำนวน 4,336.3 ล้านบาท หรือร้อยละ 10.8 ของงบประมาณรายจ่ายด้านการศึกษา และมีงบประมาณรายจ่ายเกี่ยวกับการบริหารงานของส่วนราชการต่าง ๆ ที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการศึกษาของชาติ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และค่าใช้จ่ายในการดูแลนักเรียนไทยในต่างประเทศ อีกจำนวน 674.6 ล้านบาท หรือร้อยละ 1.7 ของงบประมาณรายจ่ายด้านการศึกษา เมื่อรวมงบประมาณรายจ่ายของรัฐที่ต้องจัดให้กับการอุดมศึกษาแล้วมีจำนวนสูงถึง 5,010.9 ล้านบาท นับเป็นจำนวนเงินที่ใกล้เคียงกับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่มีจำนวนผู้เรียนมากกว่า ดังนั้นถ้าเอกชนสามารถเข้ารับการะเกี่ยวกับการอุดมศึกษาได้มากเพียงใด รัฐบวกลดยอมประหยัดงบประมาณ หรือนำรายจ่ายส่วนนี้ไปใช้การศึกษาด้านอื่นได้อย่างมากมายมหาศาล

2. การลดรายจ่ายเกี่ยวกับการไปศึกษาต่อต่างประเทศ แต่ละปีมีคนไทยไป

ศึกษาต่อต่างประเทศ จากข้อมูลที่เสนอเป็นตารางดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนนักเรียนในความดูแลของ ก.พ. ที่เดินทางไปศึกษาต่อต่างประเทศ
ด้วยทุนส่วนตัว จำแนกตามประเทศที่ไปศึกษา

ประเทศ	ปีงบประมาณ							
	2521	2522	2523	2524	2525	2526	2527	2528
สหรัฐอเมริกา	343	375	539	424	300	281	244	259
อังกฤษ	233	240	205	146	80	116	150	177
ฝรั่งเศส	14	16	7	14	12	16	13	7
เยอรมัน ต.	9	5	4	4	6	5	6	8
ฟิลิปปินส์	574	220	261	123	203	152	183	281
ญี่ปุ่น	17	10	5	2	15	30	50	49
อินเดีย	24	31	37	24	32	30	10	33
ออสเตรเลีย	12	11	5	1	10	12	-	7
อื่น ๆ	3	8	8	6	6	7	7	5
รวม	1,229	916	1,071	744	664	649	663	826

ที่มา: กองการศึกษาต่อต่างประเทศ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน(ก.พ.)

ตารางที่ 2 สถิตินักเรียนในความดูแลของ ก.พ. ที่เดินทางไปศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี

ปีงบประมาณ	จำนวน
2521	346
2522	340
2523	388
2524	296
2525	298

ปีงบประมาณ	จำนวน
2526	268
2527	194
2528	367

ที่มา: กองการศึกษาต่อต่างประเทศ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน(ก.พ.)
 ตารางที่ 3 จำนวนนักเรียนและข้าราชการที่กำลังศึกษา ณ ต่างประเทศ ในความดูแล
 ของ ก.พ. (เฉพาะไปศึกษาต่อ ไม่รวมการดูงานต่างประเทศ) ปี 2529

ประเทศ	นักเรียนทุนส่วนตัว	นักเรียนทุนรัฐบาล	ข้าราชการ	รวม
สหรัฐอเมริกา	1,241	123	697	2,061
อังกฤษ	406	5	76	487
ฝรั่งเศส	47	6	87	140
เยอรมัน ต.	38	5	70	113
ฟิลิปปินส์	856	-	190	1,046
ญี่ปุ่น	184	45	102	331
อินเดีย	132	-	57	189
ออสเตรเลีย	49	3	208	260
อื่น ๆ	31	17	126	174
รวม	2,984	204	1,613	4,801

ที่มา: กองการศึกษาต่อต่างประเทศ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน(ก.พ.)
 ข้อมูล ณ วันที่ 16 พฤษภาคม 2529

ตารางที่ 4 จำนวนผู้ขอวีซ่าจากสถานทูตสหรัฐอเมริกา เพื่อไปศึกษาต่อในประเทศ
สหรัฐอเมริกา ปี พ.ศ. 2519 - 2527

ระยะเวลา	จำนวน(คน)
มกราคม 2519 - มีนาคม 2520	1,398
เมษายน 2520 - มีนาคม 2521	2,532
เมษายน 2521 - มีนาคม 2522	3,095
เมษายน 2522 - มีนาคม 2523	3,230
เมษายน 2523 - มีนาคม 2524	3,234
เมษายน 2524 - มีนาคม 2525	3,163
เมษายน 2525 - มีนาคม 2526	3,491
เมษายน 2526 - มีนาคม 2527	2,972
เมษายน 2527 - กันยายน 2527	1,861

ที่มา: แผนกวีซ่าสถานทูตประเทศสหรัฐอเมริกา ตุลาคม 2527

จากข้อมูลทั้ง 4 ตาราง รวมทั้งที่ไม่อยู่ในการดูแลของ ก.พ. หรือนอกข้อมูลที่
เสนอนั้น สามารถประมาณได้ว่าในปีหนึ่ง ๆ จะมีคนไทยไปศึกษาต่อต่างประเทศโดยเฉลี่ย
5,500 - 6,000 คน เมื่อดำเนินเป็นตัวเงินจากค่าใช้จ่ายการไปศึกษาต่อต่างประเทศ
ของคณะกรรมการโครงการดำริจัดตั้งมหาวิทยาลัยเพื่อเทอดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชเสด็จขึ้นเถลิงถวัลยราชสมบัติครบ 40 ปี และจะทรงมี
พระชนมายุครบ 60 พระชันษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2527: 2)
เฉลี่ยไว้ 250,000 - 300,000 บาท ต่อคนต่อปี ซึ่งคณะกรรมการชุดดังกล่าวได้แสดง
ข้อมูลในปี พ.ศ. 2525 เงินตราต่างประเทศที่ผ่านธนาคารแห่งประเทศไทยออกต่าง
ประเทศเพื่อการศึกษาของนักเรียนไทยเฉพาะทุนส่วนตัวมีค่าประมาณ 1,840 ล้านบาท
(930 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2522) อัตราเพิ่มปีละประมาณ 10 % โดยเฉลี่ย หากรวม
เงินทุนรัฐบาลและแหล่งทุนต่าง ๆ รวมทั้งเงินที่ไม่ผ่านธนาคารแห่งประเทศไทย เงินตรา
ที่ออกไปต่างประเทศในปี พ.ศ. 2526 อาจสูงถึง 2,000 ล้านบาทหรือมากกว่า และ
เมื่อถึงปี พ.ศ. 2529 จะมียอดสูงกว่านี้

ดังนั้น ถ้าเอกชนเข้ามามีส่วนจัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ย่อมมุ่งใจให้คนไทยนิยมศึกษาต่อภายในประเทศมากขึ้น ช่วยลดเงินตราที่คงสูญเสียไปเพราะการศึกษาต่อต่างประเทศได้ในอนาคต

3. การสนองความต้องการทางการศึกษาระดับสูงแก่ประชาชน เนื่องจากความต้องการในการศึกษาระดับสูงของประเทศไทยมีจำนวนมากขึ้น แต่สถาบันอุดมศึกษาของรัฐประเภทที่ต้องสอบคัดเลือกเข้าศึกษารับนักศึกษาได้ในจำนวนจำกัด กล่าวคือ ปีการศึกษา 2528 ทบวงมหาวิทยาลัยแจ้งขอคณบดีเรียนที่สมัครสอบเข้ามหาวิทยาลัย มีจำนวนทั้งสิ้น 97,831 คน เมื่อจัดสอบเสร็จสิ้นมีผู้สอบผ่านข้อเขียน 16,907 คน เหลือผู้ที่ไม้อาจสอบเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ 80,924 คน นอกจากจะมีมหาวิทยาลัยเปิด 2 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช รับเข้าศึกษาโดยไม่จำกัดจำนวนแล้ว วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยเอกชนก็สามารถรับเข้าศึกษาต่อได้อีกประมาณ 16,000 คน ดังนั้นถ้าสถาบันอุดมศึกษาเอกชนบริหารงานด้านต่าง ๆ ได้อย่างดีแล้ว ย่อมรับการแทนรัฐในการสนองความต้องการของประชาชนต่อการศึกษาในระดับสูงนี้ได้ทั่วถึง และสมดังเป้าประสงค์ที่รัฐบาลได้คาดหวังไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529)

จากสาเหตุสำคัญและข้อมูลดังกล่าวมาทั้ง 3 ประการนี้ แสดงให้เห็นถึงบทบาทและความสำคัญของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่เริ่มมีต่อระบบการศึกษาของประเทศไทยมากขึ้นเป็นลำดับ จึงสมควรที่นำเรื่องการศึกษาเข้าประสงค์ของมหาวิทยาลัยเอกชนมาเป็นหัวข้อวิจัย เพื่อต้องการทราบแนวทางการบริหารงานทางอุดมศึกษาของภาคเอกชนซึ่งมีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว จนได้รับการเปลี่ยนประเภทสถาบันจากวิทยาลัยขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยในปี พ.ศ. 2527 ถึง 4 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

อย่างไรก็ตาม ในการวิจัยเรื่องดังกล่าว มีประเด็นปัญหาที่สำคัญ คือมหาวิทยาลัยเอกชนทั้ง 4 แห่ง ได้กำหนดเป้าประสงค์อันเป็นแนวทางการบริหารงานในอนาคตไว้ประการใด และจะสามารถดำเนินการตามเป้าประสงค์ได้หรือไม่เพียงใด ซึ่งต้องอาศัย

ข้อมูลที่เป็นปัจจัยสำคัญต่อการกำหนดเป้าประสงค์มาวิเคราะห์ตามเหตุและผล

ความเป็นมาของมหาวิทยาลัยเอกชน

การศึกษานับเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาประเทศมาช้านาน ในระยะแรก วิทยาลัย และสำนักราชบัณฑิต เป็นฝ่ายจัดการศึกษาของชาติ ต่อมาเมื่อมีการปฏิรูปการศึกษา สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 แห่งราชวงศ์จักรี รัฐจึงได้เข้ารับภาระจัดการศึกษาตลอดมา โดยการศึกษาในระดับอุดมระดับอุดมศึกษาเริ่มจัดอย่างเป็นระบบเมื่อมีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยแห่งแรกขึ้นในประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ. 2459 คือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีจุดประสงค์สำคัญเพื่อให้เป็นแหล่งผลิตกำลังคนระดับสูงออกไปรับราชการที่กำลังขาดแคลนอยู่เป็นอันมาก ต่อมาได้มีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยของรัฐขึ้นอีก 3 แห่ง คือ จัดตั้งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เมื่อปี พ.ศ. 2477 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อปี พ.ศ. 2486 ทำให้มีบัณฑิตออกไปรับราชการเป็นจำนวนมาก และบุคคลเหล่านี้สามารถเลื่อนฐานะทางสังคมจนมีชื่อเสียงและได้รับการยกย่องจากสังคม เป็นเหตุให้ประชาชนตื่นตัวทางการศึกษามากขึ้น มีการส่งบุตรหลานเรียนต่อในระดับสูง เฉพาะอย่างยิ่งในมหาวิทยาลัยมากขึ้นตามลำดับ แต่ปรากฏว่ามหาวิทยาลัยที่มีอยู่ขณะนั้นรับนักศึกษาได้จำนวนจำกัด จึงมีผู้ที่ไม่สามารถเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาเป็นจำนวนมาก จากข้อมูลการคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยระหว่างปี พ.ศ. 2505 - 2508 (สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ 2509 : ไม่ปรากฏเลขหน้า) มีจำนวนผู้ที่ไม่สามารถสอบเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยได้ในปี พ.ศ. 2505 ร้อยละ 78.4 ปี พ.ศ. 2506 มีถึงร้อยละ 79.6 ปี พ.ศ. 2507 มีร้อยละ 63.7 และปี พ.ศ. 2508 มีร้อยละ 55.4 ของจำนวนผู้มีสิทธิสมัครสอบคัดเลือก

ด้วยเหตุนี้จึงมีเสียงเรียกร้องจากระชาชนให้รัฐปฏิบัติภารกิจบางอย่างใดอย่างหนึ่งในการขยายการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้กว้างขวาง แต่รัฐก็ไม่อาจรับภาระขยายมหาวิทยาลัยได้เพียงพอเพราะมีปัญหามากมาย เช่น การลงทุนหรือปัญหางบประมาณ เป็นต้น ทำให้เอกชนมีบทบาทเข้ามาช่วยรับภาระจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งแต่เดิมตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2503 อันเป็นแม่บทหลักทางการศึกษา ให้เอกชนจัดการศึกษา

ได้เฉพาะการศึกษาที่ต่ำกว่าระดับอุดมศึกษา ต่อมาเมื่อมีผู้ที่ไม่สามารถเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐเป็นจำนวนมาก ทำให้ผู้ปกครองที่มีฐานะก็ต้องส่งบุตรหลานไปศึกษาต่อต่างประเทศ : สภาการศึกษาแห่งชาติ (ปัจจุบันคือสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ) ได้นำเรื่องมาให้เอกชนเข้าร่วมรับภาระจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษามาพิจารณาหลายครั้ง รวมทั้งมีคณะกรรมการวิจัยในด้านนี้ไว้เฉพาะ ได้สรุปความเห็นว่ายังไม่เป็นการสมควรที่จะให้เอกชนจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา เพราะเหตุผลสำคัญ 2 ประการ คือ (สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ 2509 : ไม่ปรากฏเลขหน้า)

1. การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษานั้น ควรต้องแน่ใจว่าผู้จัดจะจัดให้ได้มาตรฐานดีพอสมควร ซึ่งจะต้องลงทุนมหาศาล ทั้งในด้านอุปกรณ์การศึกษาและการจัดหาผู้สอนที่มีคุณสมบัติสูง เก่งกว่าเอกชนอาจทำได้ไม่ถึงมาตรฐาน และ

2. เพื่อป้องกันการแทรกซึมของลัทธิการเมืองที่ประเทศไทยไม่พึงปรารถนา อันจะเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศ

อย่างไรก็ดี ปัญหาความต้องการในการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาที่รัฐไม่อาจสนองความต้องการได้ทวีความรุนแรงขึ้นอีก สภาการศึกษาแห่งชาติจึงได้ยกปัญหานี้ขึ้นพิจารณาทบทานอีกวาระหนึ่งเมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2508 และได้เสนอปัญหาการไม่มีที่เรียนต่อของนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายต่อที่ประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2508 (กองวิทยาลัยเอกชน ทบวงมหาวิทยาลัย 2521 : 1 - 5)

คณะรัฐมนตรีได้ลงมติรับหลักการในการเปิดโอกาสให้เอกชนจัดตั้งสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาขึ้น โดยดำเนินการสอนในระดับไม่เกิน 3 ปีแรกของมหาวิทยาลัยของรัฐ ทั้งนี้ให้อยู่ในความควบคุมของกระทรวงศึกษาธิการแบบโรงเรียนราษฎร์ และให้กระทรวงศึกษาธิการเสนอความเห็นในเรื่องรายละเอียดต่าง ๆ ต่อมาเมื่อวันที่ 28 กันยายน 2508 คณะรัฐมนตรีได้ลงมติให้สภาการศึกษาแห่งชาติดำเนินการแก้ไขและวางระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ รวมทั้งปรับปรุงพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง และให้รับนำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา สำหรับอำนาจหน้าที่การควบคุมดำเนินการในเรื่องนี้ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ ด้วยเหตุนี้ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติและกรมวิเส

มัธยมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการจึงได้จัดตั้งคณะทำงานร่วมกันพิจารณารายละเอียดต่าง ๆ เพื่อทำรายงานเสนอให้คณะกรรมการบริหารสภาการศึกษาแห่งชาติพิจารณาอีกวาระหนึ่ง ก่อนที่จะนำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ ได้พิจารณาเรื่องนี้โดยละเอียดแล้ว จึงลงมติให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติการ ดำเนินการในสาระสำคัญต่อไปนี้คือ

1. ให้สภาการศึกษาแห่งชาติดำเนินการแก้ไขแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับ พ.ศ. 2503 โดยจัดทำแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่ รวมทั้งแก้ไขข้อความอื่น ๆ ในแผนการศึกษาแห่งชาติให้สอดคล้องกับความเป็นจริงในปัจจุบันยิ่งขึ้น
2. ให้สภาการศึกษาแห่งชาติดำเนินการร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชนขึ้นใหม่แทนการปรับปรุงพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องตามที่คณะรัฐมนตรีได้ลงมติไว้แล้ว

หลักการสำคัญ ๆ ที่คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติเห็นควรบรรจุไว้ในพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน นอกเหนือไปจากข้อบังคับในการดำเนินงานสถานศึกษา ทั่ว ๆ ไป คือ

(1) วัตถุประสงค์

วิทยาลัย เอกชนจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งสถาบันการศึกษาไว้ชัดเจน อันมีลักษณะสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาประเทศและมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยรัฐจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยไม่มุ่งหวังผลประโยชน์แก่นักศึกษาทำนองการค้า เงินทุนและรายได้ของวิทยาลัยจะต้องได้รับการจัดสรรตามสัดส่วนที่เหมาะสม ในการรักษาและปรับปรุงมาตรฐานการศึกษาตามเกณฑ์ที่สภาการศึกษาแห่งชาติได้วางไว้ ตลอดจนการขยายการศึกษาตามโครงการที่วิทยาลัยได้วางไว้โดยลำดับด้วย

(2) ฐานะของวิทยาลัย เอกชน

วิทยาลัย เอกชนจะต้องมีฐานะ เป็นนิติบุคคล

(3) ลักษณะของวิทยาลัย เอกชน

วิทยาลัย เอกชนจะมีลักษณะดังต่อไปนี้ คือ

- ก. รับนักศึกษาซึ่งมีวุฒิ ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าเป็นอย่างต่ำ
 ข. ในระยะเริ่มแรกให้จัดหลักสูตรไม่ต่ำกว่าสองปี และไม่สูงกว่าสามปี
 แรกของหลักสูตรในวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยของรัฐ

(4) การบริหารงานวิทยาลัยเอกชน

วิทยาลัยเอกชนจัดการบริหารงานโดยมีคณะกรรมการวิทยาลัยท่านอง
 เดียวกันกับ **Board of Trustees** ของต่างประเทศเป็นหลัก คณะกรรมการวิทยาลัย
 ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิทางวิชาการ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิทางธุรกิจอย่างน้อย 5 คน
 ในจำนวนนี้จะต้องมีผู้แทนจากกระทรวงศึกษาธิการ 1 คน ทั้งนี้ คณะกรรมการดังกล่าว
 มีหน้าที่เป็นผู้วางนโยบายและควบคุมให้ผู้บริหารวิทยาลัยบริหารงานตามกฎหมายและนโย
 บายที่วางไว้

(5) การรับความช่วยเหลือหรือการเข้าเป็นเครือสถาบันอื่น ๆ

การรับความช่วยเหลือหรือเข้าเป็นเครือของสถาบันการศึกษาหรือองค์การ
 ใด ๆ ทั้งภายในและนอกประเทศของวิทยาลัยเอกชน ควรจะต้องมีการกำหนดมาตรการ
 อย่างเคร่งครัด โดยระบุไว้ในกฎหมายว่าในกรณีที่วิทยาลัยจะได้รับความช่วยเหลือจาก
 สถาบันหรือองค์การใด ๆ ก็ตาม ควรจะได้รับการพิจารณาโดยรอบคอบจากรัฐบาลเสียก่อน
 ทั้งนี้ เพื่อป้องกันการแทรกซึมของลัทธิอื่นไม่เป็นที่พึงปรารถนาของประเทศและเพื่อป้องกัน
 การแผ่อิทธิพลทางวัฒนธรรมอันอาจเป็นการบ่อนทำลายศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงามของ
 ชาติไทย

(6) การควบคุมวิทยาลัยเอกชน

กระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้อนุมัติการจัดตั้งและควบคุมการดำเนินงานของ
 วิทยาลัยเอกชนให้อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน ส่วนสภาการศึกษาแห่งชาติ หรือ
Accrediting Board ซึ่งสภาการศึกษาแห่งชาติจะพิจารณาอนุมัติจัดตั้งขึ้นต่อไปนั้น ทำ
 หน้าที่พิจารณาหลักสูตรและมาตรฐานทางวิชาการของวิทยาลัยเอกชน

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2510 และลงมติเห็นชอบด้วย โดยอนุมัติให้ดำเนินการต่อไปได้ตามที่เสนอ และสภาการศึกษาแห่งชาติได้นำมติดังกล่าวมาดำเนินการร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชนขึ้น พระราชบัญญัติฉบับนี้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2512

ในระยะเริ่มแรกของการประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 มีวิทยาลัยเอกชนที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการให้จัดตั้งเป็นวิทยาลัยเอกชนได้รวม 6 แห่ง คือ

1. วิทยาลัยเกริก อนุญาตให้จัดตั้งเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2513
2. วิทยาลัยกรุงเทพ อนุญาตให้จัดตั้งเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2513
3. วิทยาลัยไทยสุริยะ อนุญาตให้จัดตั้งเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2513 แต่ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นวิทยาลัยศรีปทุม เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2515
4. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ อนุญาตให้จัดตั้งเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2513
5. วิทยาลัยพัฒนา อนุญาตให้จัดตั้งเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2513 แต่ต่อมารัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนมีคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยพัฒนา ตามประกาศทบวงมหาวิทยาลัย ลงวันที่ 31 พฤษภาคม 2520 เนื่องจากวิทยาลัยพัฒนามีปัญหาเกี่ยวกับที่ดินและผู้ดำเนินการ กล่าวคือ ที่ดินอันเป็นที่ตั้งของวิทยาลัยนั้นมิได้เป็นกรรมสิทธิ์ของวิทยาลัยตามกฎหมาย และผู้ได้รับใบอนุญาตจัดตั้งมีปัญหาการเงินมาตั้งแต่เริ่มจัดตั้งวิทยาลัย จนถึงเดือนเมษายน 2517 วิทยาลัยพัฒนามิได้มีผู้รับผิดชอบดำเนินการ ทบวงมหาวิทยาลัยประเมินสถานภาพของวิทยาลัยแล้วเห็นว่าวิทยาลัยพัฒนาไม่อาจดำเนินการต่อไปได้ จึงโอนนักศึกษาของวิทยาลัยพัฒนาทุกชั้นปี จำนวน 70 คน ไปศึกษาต่อที่วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์เป็นกรณีพิเศษ และเมื่อนักศึกษาเหล่านี้สำเร็จการศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัยจึงมีคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยพัฒนา ตามกำหนดวันที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น
6. วิทยาลัยการพาณิชย์ อนุญาตให้จัดตั้งเมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2513 ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นวิทยาลัยการค้า เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2516

ในระยะเริ่มแรกของการอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยเอกชนทั้ง 6 แห่งนี้ หลักสูตรส่วนใหญ่มักจะเน้นหนักไปในทางด้านบริหารธุรกิจ บัญชีและเศรษฐศาสตร์ ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับมติของคณะรัฐมนตรีในข้อที่ว่า "เปิดโอกาสให้เอกชนจัดตั้งสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นวิทยาลัย ดำเนินการสอนในระดับไม่เกิน 3 ปีแรกของมหาวิทยาลัยของรัฐบาล" ดังนั้น วิทยาลัยเอกชนในระยะเริ่มแรกทั้ง 6 แห่ง จึงได้รับอนุญาตให้เปิดดำเนินการสอนในระดับประกาศนียบัตรเท่านั้น

ต่อมาในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2514 คณะรัฐมนตรีได้ลงมติรับหลักการให้วิทยาลัยเอกชนดำเนินการสอนเกินกว่า 3 ปี ในชั้นปริญญาตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 และให้คณะกรรมการบริหารสภาการศึกษาแห่งกำหนดวิธีการให้การรับรองมาตรฐานการศึกษา ตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 รวมทั้งพิจารณามาตรการที่จะให้นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยเอกชนต่าง ๆ ไปก่อนแล้วได้มีโอกาสศึกษาต่อจนได้รับปริญญาด้วย

คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติในคราวประชุมเมื่อวันที่ 21 มกราคม 2515 ได้พิจารณากำหนดวิธีการและวางมาตรการเพื่อให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีข้างต้น 2 ข้อ คือ (สภาการศึกษาแห่งชาติ 2515: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

1. เรื่องกำหนดวิธีการให้การรับรองมาตรฐานการศึกษาตาม มาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 นั้น จะรับรองมาตรฐานการศึกษาโดยให้วิทยาลัยให้ปริญญาตรีได้ โดยมีเงื่อนไขว่าวิทยาลัยเอกชนต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดของวิทยาลัยว่าด้วยหัวข้อที่เกี่ยวกับหลักสูตร 4 ปีชั้นปริญญาตรีแต่ละสาขา โครงการจัดการศึกษา อุปกรณ์การศึกษาและห้องสมุดโดยสมบูรณ์ และการสอบเพื่อรับปริญญานั้นให้มีคณะกรรมการสอบไต่ถามนอก 3 คน ในแต่ละหมวดวิชาหรือสาขาวิชาที่มีการสอนในวิทยาลัย ทำหน้าที่ตรวจสอบและให้คำรับรองการสอบไล่วิชาในชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 วิทยาลัยเอกชนจึงจะให้ปริญญาตรีได้ กรรมการคณะนี้วิทยาลัยเอกชนเป็นผู้เสนอรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิให้สภาการศึกษาแห่งชาติพิจารณาแต่งตั้งไม่น้อยกว่า 3 คน และสภาการศึกษาแห่งชาติอาจแต่งตั้งเพิ่มเติมในจำนวนไม่เกินกว่าจำนวนที่วิทยาลัยเอกชนเสนอแต่งตั้งมาได้อีกถ้าเห็น

ว่าจำเป็น ส่วนค่าใช้จ่ายในการดำเนินการสอบรวมทั้งเงินสมนาคุณให้แก่คณะกรรมการสอบไล่ภายนอกให้วิทยาลัยเอกชนรับผิดชอบ

2. เรื่องมาตรการที่จะให้นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยเอกชนไปก่อนแล้วได้มีโอกาสศึกษาต่อจนได้รับปริญญาด้วยนั้น ได้วางหลักเกณฑ์ว่าด้วยการรับโอนผู้รับการศึกษาจากสถานศึกษาอื่นและผู้ que เข้าศึกษาในขณะที่มีฐานะเป็นโรงเรียนราษฎร์ก่อนได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเป็นวิทยาลัยเอกชน เข้าศึกษาต่อในวิทยาลัยเอกชนชั้น เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนที่จบจากวิทยาลัยแต่ละแห่งเมื่อครั้งเป็นโรงเรียนราษฎร์ ที่เริ่มเข้ารับการศึกษานปีการศึกษา 2508 - 2512 ได้มีโอกาสโอนเข้ามาศึกษาต่อในวิทยาลัยเอกชนในวิชาที่จะต้องศึกษาเพิ่มเติม เพื่อศึกษาให้ครบตามหลักสูตรปริญญาตรีและมีโอกาสรับปริญญาตรีเมื่อสอบผ่านทุกวิชาตามหลักสูตรแล้วโดยวิธีการของข้อ 1. การที่เปิดโอกาสให้เฉพาะนักเรียนที่จบจากวิทยาลัยแต่ละแห่งเมื่อครั้งยังเป็นโรงเรียนราษฎร์ที่เริ่มเข้ารับการศึกษานปีการศึกษา 2508 - 2512 นั้น เพราะถือหลักการว่า ปี พ.ศ. 2508 เป็นปีที่คณะรัฐมนตรีลงมติให้เอกชนจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้และ ปี พ.ศ. 2512 เป็นปีที่พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชนออกใช้บังคับ สภาบริหาร คณะปฏิวัติได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2515 และลงมติเห็นชอบตามที่คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติเสนอทั้ง 2 ข้อดังกล่าวข้างต้น

วิทยาลัยเอกชนทั้ง 6 แห่ง จึงได้ขอเปิดดำเนินการสอนถึงชั้นปริญญาตรี ซึ่งหลักสูตรปริญญาตรีที่เปิดสอนระยะนี้ก็ยังคงเน้นหนักทางด้านบริหารธุรกิจ บัญชี และเศรษฐศาสตร์

ต่อมารัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้อนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2515 อีกแห่งหนึ่ง

เมื่อวันที่ 29 กันยายน 2515 ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติเพื่อที่จะรวมสายงานการศึกษาเอกชนไว้ในหน่วยงานเดียวกัน โดยรวมเอกางานของกองโรงเรียนราษฎร์ กรมวิสามัญศึกษากับงานวิทยาลัยเอกชน ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติจัดตั้งเป็นสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ตาม

ประกาศของคณะปฏิวัติ(เกี่ยวกับการปรับปรุงส่วนราชการ) ฉบับที่ 216 และฉบับที่ 217 จากประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 217 ลงวันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2515 ข้อ 57 บัญญัติไว้ว่า "ให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับราชการของสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี และบรรดาอำนาจหน้าที่ของนายกรัฐมนตรีในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับซึ่งสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติเป็นเจ้าหน้าที่และอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี หันนี้เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับวิทยาลัยเอกชน ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ หรือของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ หรือเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการแล้วแต่กรณี"

ต่อมาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ได้ดำเนินการพิจารณารับรองมาตรฐานการศึกษาแก่วิทยาลัยเอกชน เพื่อให้เป็นไปตามความในมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 และคณะกรรมการบริหารสภาการศึกษาแห่งชาติ ได้ให้การรับรองมาตรฐานการศึกษาแก่วิทยาลัยเอกชน 4 แห่ง เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2516 ดังนี้

1. วิทยาลัยเกริก หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาบริหารธุรกิจ และสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์
2. วิทยาลัยกรุงเทพ หลักสูตรอนุปริญญาและปริญญาตรี สาขาวิชาการบัญชี และสาขาวิชาบริหารธุรกิจ
3. วิทยาลัยการค้า หลักสูตรอนุปริญญา สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ สาขาวิชาบัญชี และหลักสูตรปริญญาตรีสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ สาขาวิชาการบัญชี และสาขาวิชาบริหารธุรกิจ
4. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาบริหารธุรกิจ

ในปี พ.ศ. 2516 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้อนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยเอกชนขึ้นอีก 2 แห่ง คือ

1. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ อนุญาตให้จัดตั้งเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2516
2. วิทยาลัยเทคนิคสยาม อนุญาตให้จัดตั้งเมื่อวันที่ 28 กันยายน 2516

ในปี พ.ศ. 2517 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้อนุญาตให้จัดตั้ง

วิทยาลัยเอกชนชั้นอีก 1 แห่ง คือ วิทยาลัยพณิชย อนุญาติให้จัดตั้งเมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2517

ต่อมาวิทยาลัยเอกชน ได้เสนอเรื่องเพื่อขอโอนมาอยู่ในความรับผิดชอบของ ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ(ปัจจุบันเปลี่ยนเป็น ทบวงมหาวิทยาลัย) กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้นำเรื่องนี้เสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา และคณะรัฐมนตรีได้ลงมติรับหลักการ ที่จะให้วิทยาลัยเอกชนโอนไปอยู่ในความรับผิดชอบของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2516 ดังนั้น งานวิทยาลัยเอกชนจึงได้โอนไปยังทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐตามพระราชบัญญัติโอนกิจการบริหารบางส่วนของกระทรวงศึกษาธิการไปเป็นของทบวง มหาวิทยาลัยของรัฐ พ.ศ. 2517 ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2517

มาตรา 3 ของพระราชบัญญัติโอนกิจการบริหารบางส่วนของกระทรวงศึกษา ธิการไปเป็นของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ บัญญัติว่า

"ให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับราชการของสำนักงานคณะกรรมการการ ศึกษาเอกชน ในกระทรวงศึกษาธิการ เฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับวิทยาลัยเอกชน ไปเป็นของ สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ

ให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง ศึกษาธิการ และเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกระทรวงศึกษา ธิการ เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับ วิทยาลัยเอกชน ไปเป็นของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย ของรัฐ หรือเจ้าหน้าที่สำนักงานปลัดทบวง ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐแล้วแต่กรณี"

ปี พ.ศ. 2519 ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐได้อนุญาติให้จัดตั้งวิทยาลัยแสงธรรม เมื่อวันที่ 19 เมษายน

ปี พ.ศ. 2522 ทบวงมหาวิทยาลัยได้อนุญาติให้จัดตั้งวิทยาลัยคณาวิสต์ เมื่อ วันที่ 23 กุมภาพันธ์

ปี พ.ศ. 2524 ทบวงมหาวิทยาลัยได้อนุญาติให้จัดตั้งวิทยาลัยหัวเฉียว เมื่อ วันที่ 17 ธันวาคม

ปี พ.ศ. 2526 ทบวงมหาวิทยาลัยได้อนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยคริสเตียน เมื่อวันที่ 19 กันยายน

ปี พ.ศ. 2527 ทบวงมหาวิทยาลัยได้อนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยเอกชน 2 แห่ง คือ วิทยาลัยวงษ์สวัสดิกุล (2 มีนาคม 2527) และวิทยาลัยศรีโสภณ (25 กรกฎาคม 2527)

ปี พ.ศ. 2528 ทบวงมหาวิทยาลัยได้อนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยเอกชน 3 แห่ง คือ วิทยาลัยพยาบาลเซนต์หลุยส์ (1 มิถุนายน 2528) วิทยาลัยรังสิต (25 มกราคม 2528) และวิทยาลัยรอยเอ็ดบิลิต (25 มกราคม 2528)

ปี พ.ศ. 2529 ทบวงมหาวิทยาลัยได้อนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยเอกชนในช่วงต้นอีก 3 แห่ง คือ วิทยาลัยพัฒนาภาคกลาง (13 กุมภาพันธ์ 2529) วิทยาลัยบัณฑิต พิษณุโลก (25 มีนาคม 2529) และวิทยาลัยมิชชั่น (25 มีนาคม 2529)

สรุป ตั้งแต่เอกชนเริ่มจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา จนถึงปัจจุบัน (25 มีนาคม 2529) มีสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่ดำเนินการอยู่ 21 แห่ง ดังนี้ (ทบวงมหาวิทยาลัย 2529: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

<u>ชื่อ</u>	<u>ที่ตั้ง</u>
1. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (มกท.) - นายเจริญ คันธวงศ์ อธิการบดี - ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 28 พ.ค. 13	(1) 40/4 ถนนพระราม 4 เขตพระโขนง กท. 10110 (2) ตำบลคลองหนึ่ง อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี
2. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ (มธบ.) - นายไสว สุทธิพิทักษ์ อธิการบดี - ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 28 พ.ค. 13	(1) 73 ถนนพระราม 6 แขวงสามเสน ใน เขตพญาไท กท. 10400 (2) 110/1-4 ถนนประชาชื่น เขตบางเขน กท. 10900
3. มหาวิทยาลัยพายัพ (ม.พ.ย.) - นายอานวย ทะพิงส์แก	(1) บริเวณแม่ควา - 182 หมู่ที่ 2 ตำบลสันพระเนตร อำเภอสันทราย

ชื่อที่ตั้ง

- อธิการบดี
- ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 21 มี.ค. 17
- จังหวัดเชียงใหม่
(2) บริเวณแก้วนารัฐ - บ้านหนองเล็ง
หมู่ 6 ตำบลวัดเกต อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงใหม่
(3) บริเวณธารแก้ว - 48/5 ถนนห้วย
แก้ว ตำบลช้างเผือก อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงใหม่ 50000
4. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (มกค.) 126/1 หลังวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
- นายบังจัย บุนนาค ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงสามเสนใน
อธิการบดี เขตพญาไท กท. 10400
- ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 17 มิ.ย. 13
5. วิทยาลัยเกริก (ว.ก.) 1043 ถนนพหลโยธิน (ตึกไคว้ยู๊ะ)
- นายวิวัฒน์ โชติเลอศักดิ์ ชั้น 8 เขตพญาไท
อธิการบดี กท. 10400
- ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 28 พ.ค. 13
6. วิทยาลัยคริสเตียน (ว.ค.ต.) 124 ถนนสีลม เขตบางรัก
- นายอุทม สุภาไตร กท. 10500
อธิการ
- ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 19 ก.ย. 26
7. วิทยาลัยคณาสวัสดิ์ (ว.คณ.) ถนนมหาสารคาม-โกสุมพิสัย
- นางนิตยา ศรีปัทมา ตำบลเค็ง อำเภอเมือง
อธิการ จังหวัดมหาสารคาม 44000
- ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 23 ก.พ. 22

ชื่อที่ตั้ง

8. วิทยาลัยพยาบาลเซนต์หลุยส์ (ว.พ.ล.) 215 ถนนสาทรใต้ แขวงยานนาวา
 - นายแพทย์บุญคุ้ม มาร์ติน เขตยานนาวา กท. 10120
 อธิการ
 - ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 1 มิ.ย. 28
9. วิทยาลัยเทคนิคสยาม (ว.ท.ส.) 235 ถนนเพชรเกษม แขวงบางหว้า
 - นายพรชัย มงคลวนิช เขตภาษีเจริญ กท. 10160
 อธิการ
 - ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 28 ก.ย. 16
10. วิทยาลัยรังสิต (ว.ร.ส.) ตำบลหลักหก อำเภอเมือง
 - นายอาทิตย์ อุไรรัตน์ จังหวัดปทุมธานี 12000
 อธิการ
 - ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 25 ม.ค. 28
11. วิทยาลัยร้อยเอ็ดบัณฑิต (ว.ร.บ.) ถนนรชชัชชาอุยูทอ อำเภอเมือง
 - นายสรสิงห์ ชูขวา จังหวัดร้อยเอ็ด 45000
 อธิการ
 - ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 25 ม.ค. 28
12. วิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล (ว.ว.) 199 หมู่ 6 ถนนมิตรภาพ ตำบลบ้านเกาะ
 - นางปราณี วงษ์ชวลิตกุล อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา
 อธิการ 30000
 - ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 2 มี.ค. 27
13. วิทยาลัยศรีโสภณ (ว.ศ.ส.) หมู่ที่ 2 ตำบลมะม่วงสองต้น อำเภอเมือง
 - นายวิยศ โสภณ จังหวัดนครศรีธรรมราช 80000
 อธิการ
 - ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 25 ก.ค. 27

ชื่อที่ตั้ง

14. วิทยาลัยศรีปฐม (วศป.) 61 หมู่ที่ 4 ถนนพหลโยธิน แขวงลาดยาว
 - นายประสิทธิ์ สุนทรโทก เขตบางเขน กท. 10900
 อธิการ
 - ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 28 พ.ค. 17
15. วิทยาลัยแสงธรรม (ว.ส.) 1/20 หมู่ที่ 4 ถนนเพชรเกษม ตำบลท่าข้าม
 - บาทหลวง วีรศักดิ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม 73100
 านาโรจน์สุวิฑ อธิการ
 - ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 19 เม.ย. 19
16. วิทยาลัยหัวเฉียว (ว.ฉ.) ซอยอนันตนาค-ซอยนาคเกษม
 - นางกรรณิการ์ ต้นประเสริฐ เขตป้อมปราบฯ กท. 10100
 อธิการ
 - ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 17 ธ.ค. 24
17. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ 682 หมู่ 11 ซอยหมู่บ้านเสรี
 (ว.อ.บ.) แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ
 - ภราดา ประทีป ม. กท. 10240
 โกมลมาศ อธิการ
 - ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 16 มิ.ย. 15
18. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ (ว.อ.อ.) 19/1 ถนนเพชรเกษม เขตหนองแขม
 - นายชิน ปาระเคน กท. 10160
 อธิการ
 - ได้รับอนุญาตจัดตั้ง 6 ส.ค. 16
19. วิทยาลัยพัฒนภาคกลาง (ว.พ.ค.) 932/1 หมู่ 9 ถนนเอเชีย ตำบลสนคร
 - นายบำรุง สิมพลีวงศ์ สวรรค์คอก อำเภอเมือง

การเริ่มต้นของมหาวิทยาลัยเอกชนและกฎเกณฑ์การเปลี่ยนประเภทสถาบัน

ในปี พ.ศ. 2527 ได้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญสำหรับสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กล่าวคือ มีการเปลี่ยนประเภทสถาบันจากวิทยาลัยเอกชนมาเป็นมหาวิทยาลัยเอกชน 4 แห่ง ดังนี้

1. วิทยาลัยพณิชยการ เปลี่ยนประเภทเป็นมหาวิทยาลัยพณิชยการ โดยได้รับใบอนุญาต เมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม 2527 นับเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งแรกของประเทศไทย
2. วิทยาลัยกรุงเทพ เปลี่ยนประเภทเป็นมหาวิทยาลัยกรุงเทพ โดยได้รับใบอนุญาต เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2527
3. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เปลี่ยนประเภทเป็นมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยได้รับใบอนุญาต เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2527
4. วิทยาลัยการค้า เปลี่ยนประเภทเป็นมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย โดยได้รับใบอนุญาต เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2527

จากพัฒนาการของวิทยาลัยเอกชนมาเป็นมหาวิทยาลัยเอกชน จำเป็นต้องมีเกณฑ์ หรือข้อกำหนด เพื่อควบคุมมาตรฐานของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในด้านต่าง ๆ ที่สำคัญ ได้แก่

1. พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2522 (สยามรัฐ 12 ธันวาคม 2527 : 3) ประกอบด้วยมาตรา 9 มาตรา 14 และมาตรา 25 (2) ซึ่งมีใจความโดยสรุปดังนี้

มาตรา 9 เป็นการกำหนดประเภทของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนให้มี 3 ประเภท คือ (1) มหาวิทยาลัย (2) สถาบัน (3) วิทยาลัย

มาตรา 14 บัญญัติเกี่ยวกับการแก้ไขเพิ่มเติมข้อกำหนดต่าง ๆ ภายหลังจากที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้รับใบอนุญาตแล้ว ทั้งนี้ผู้มีอำนาจอนุญาตให้แก้ไขคือ รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสถาบัน โดยรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ กับออกกฎทบวงกำหนดกิจการเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ได้ (ตามพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2522 มาตรา 7)

มาตรา 25 (2) เป็นบทบัญญัติที่กำหนดอำนาจให้คณะกรรมการสถาบันมีอำนาจหน้าที่ให้ความเห็นหรือคำแนะนำแก่รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย ในการออกกฎทบวงตามพระราชบัญญัตินี้ และเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เช่น การเปลี่ยนแปลงประเภทสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เป็นต้น

การที่มหาวิทยาลัยเอกชนทั้ง 4 แห่ง จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยกฎหมายรองรับถึง 3 มาตรานั้นก็เพราะสถาบันทั้ง 4 แห่งแต่เดิมเป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชนประเภทวิทยาลัย การแก้ไขให้เป็นมหาวิทยาลัยเอกชน ต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นไปตามบทบัญญัติของมาตรา 14 และในการให้อนุญาตของรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยย่อมเป็นไปโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสถาบันที่มีกฎหมายให้อำนาจหน้าที่ไว้ในมาตรา 25(2) เหตุผลนี้จึงทำให้การเปลี่ยนแปลงประเภทต้องเกี่ยวโยงถึงกัน

2. กฎทบวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2525) ออกตามความในพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ.2522 ได้กำหนดเงื่อนไขของการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชนประเภทต่าง ๆ โดยให้มีลักษณะเป็นไปตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้

(1) มหาวิทยาลัย

(ก) ดำเนินการให้การศึกษาในด้านวิชาการและวิชาชีพชั้นสูงหลายสาขาวิชาหรือหลายกลุ่มสาขาวิชา

(ข) ดำเนินการให้การศึกษาเพื่อให้ประกาศนียบัตร อนุปริญญา ปริญญาทุกชั้น และประกาศนียบัตรบัณฑิต

(ค) มีภารกิจด้านการสอน การผลิตบัณฑิต การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ

(2) สถาบัน

(ก) ดำเนินการให้การศึกษาในด้านวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งเน้นการสอนในสาขาวิชาใดหรือกลุ่มสาขาวิชาใดโดยเฉพาะ

(ข) ดำเนินการให้การศึกษาเพื่อให้ประกาศนียบัตร อนุปริญญา ปริญญาทุกชั้น และประกาศนียบัตรบัณฑิต

(ค) มีภารกิจด้านการสอน การผลิตบัณฑิต และการวิจัย และอาจกระทำการกิจเกี่ยวกับการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม หรือการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติด้วยก็ได้

(3) วิทยาลัย

(ก) ดำเนินการให้การศึกษาในด้านวิชาการและวิชาชีพชั้นสูงในบางสาขาวิชา

(ข) ดำเนินการให้การศึกษาเพื่อให้ประกาศนียบัตร อนุปริญญา ปริญญาในชั้นที่ไม่สูงกว่าปริญญาโท และประกาศนียบัตรบัณฑิต

(ค) มีภารกิจด้านการสอน และการผลิตบัณฑิต และอาจกระทำการกิจเกี่ยวกับการวิจัย หรือการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม หรือการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติด้วยก็ได้

ตามกฎหมายดังกล่าวมานี้ ได้กำหนดเงื่อนไขของประเภทสถาบันอุดมศึกษาเอกชนไว้ชัดเจน ดังนั้นการเปลี่ยนประเภทสถาบันจึงต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขและหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ให้ครบถ้วนด้วย

3. แนวทางการพิจารณาอนุญาตให้เปลี่ยนแปลงประเภทสถาบันอุดมศึกษาเอกชนของคณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในคราวประชุมครั้งที่ 1/2528 วันอังคารที่ 8 มกราคม 2528 ได้วางเงื่อนไขเป็นแนวทางในการพิจารณาดังนี้

ก. กรณีเปลี่ยนประเภทจาก "วิทยาลัย" เป็น "สถาบัน"

(1) เงื่อนไขข้อ 1 สถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่ได้รับจัดตั้งเป็น "วิทยาลัย" แล้ว จะได้รับอนุญาตให้เปลี่ยนประเภทจาก "วิทยาลัย" เป็น "สถาบัน" ได้ต่อเมื่อวิทยาลัยนั้นได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดเดิมโดยครบถ้วนแล้ว

(2) เงื่อนไขข้อ 2 สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะต้องจัดให้มีโครงการและแผนงานที่ชัดเจนในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษา บุคลากร เงินทุน และอื่น ๆ ที่จะช่วยสนับสนุนโครงการและแผนงานต่าง ๆ ให้ดำเนินการไปได้โดยสมบูรณ์

(3) เงื่อนไขข้อ 3 สถาบันอุดมศึกษาเอกชนต้องมีอาจารย์ประจำ

สอนวิชาพื้นฐานเพียงพอเพื่อให้บริการทางด้านวิชาพื้นฐานทั่วไปของการจัดการศึกษาในระดับสถาบันอย่างเพียงพอ

(4) เงื่อนไขข้อ 4 สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะต้องปฏิบัติตามภารกิจลักษณะของสถาบันตามที่กำหนดในกฎทบวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2525) โดยเฉพาะจะต้องมีขีดความสามารถที่จะทำหน้าที่ในค่านับถิตศึกษา การวิจัย ซึ่งจะต้องมีหน่วยงานทำหน้าที่รับผิดชอบในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวด้วย

(5) เงื่อนไขข้อ 5 สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะต้องแสดงให้เห็นถึงขีดความสามารถในการจัดหาและพัฒนาอาจารย์ประจำ โดยจัดให้อัตราส่วนอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา อย่างน้อย 1 ต่อ 20 ภายในเวลา 5 ปี จากวันที่ได้รับอนุญาตให้เปลี่ยนประเภทเป็นสถาบัน

ทั้งนี้ ก่อนได้รับอนุญาตให้เปลี่ยนประเภทเป็นสถาบัน สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะต้องจัดให้มีอัตราส่วนอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา 1 ต่อ 30 ทั้งในภาพรวมในแต่ละสาขาวิชา และในกลุ่มวิชาพื้นฐานทั่วไปในแต่ละปีด้วย

ข. กรณีเปลี่ยนประเภทจาก "วิทยาลัย" เป็น "มหาวิทยาลัย" ต้องมีสาระสำคัญ 2 ประการ คือ ข้อมูลล่าสุดของปีการศึกษาในการขอเป็นมหาวิทยาลัย และโครงการ/แผนงานต่าง ๆ ในช่วง 5 ปี ข้างหน้า

4. แนวทางและหลักเกณฑ์พิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาการจัดตั้งมหาวิทยาลัยเอกชน กำหนดไว้ดังนี้

(1) สถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเป็น "วิทยาลัย" จากทบวงมหาวิทยาลัยอยู่ก่อนแล้ว จะได้รับอนุญาตให้เปลี่ยนประเภทจาก "วิทยาลัย" เป็น "มหาวิทยาลัย" ได้ก็ต่อเมื่อสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดเดิมโดยครบถ้วนแล้ว

(2) สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะต้องจัดให้มีโครงการและแผนงานที่ชัดเจนในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษา บุคลากร เงินทุนและอื่น ๆ ที่จะช่วยสนับสนุนโครงการ และแผนงานให้ดำเนินไปได้โดยสมบูรณ์

(3) สถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นจะต้องจัดให้มีกลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ และกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์กับคณิตศาสตร์ เพื่อให้บริการทางด้านวิชาพื้นฐานทั่วไปของการจัดการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยอย่างพอเพียง

(4) สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะต้องปฏิบัติภารกิจ ลักษณะของมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะจะต้องมีขีดความสามารถที่จะทำหน้าที่ในด้านบัณฑิตศึกษา การให้บริการทางวิชาการ การวิจัย และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ ซึ่งจะต้องมีหน่วยงานทำหน้าที่รับผิดชอบในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น

5. นโยบายทางการเมือง นับเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งต่อความเปลี่ยนแปลงของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ซึ่งปี พ.ศ. 2527 ที่มีการอนุญาตให้เปลี่ยนประเภทวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยเอกชน 4 แห่งนั้น เกิดขึ้นสมัยรัฐบาลของ ฯพณฯ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี โดยมีนายปรีดา พัฒนถาบุตร เป็นรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย ได้แถลงนโยบายเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2526 ไว้อย่างชัดเจนในข้อ 5 ว่า "จะส่งเสริมสนับสนุนวิทยาลัยเอกชนให้มีมาตรฐานการศึกษาดีขึ้น และจะสนับสนุนวิทยาลัยเอกชนที่มีศักยภาพและความพร้อมให้เป็นมหาวิทยาลัยในโอกาสที่เหมาะสมต่อไป" ด้วยนโยบายทางการเมืองของรัฐบาลเช่นนี้เอง จึงทำให้พัฒนาการของการเกิดมหาวิทยาลัยเอกชนมีความเป็นไปได้มาก

ฉะนั้น จากสาระสำคัญหรือองค์ประกอบ 5 ประการที่กล่าวมา คือ พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2522 กฎทบทวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2525) แนวทางการพิจารณาของคณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน แนวทางและหลักเกณฑ์การพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาการจัดตั้งมหาวิทยาลัยเอกชน และนโยบายทางการเมืองของรัฐบาล นับเป็นข้อกำหนดที่เป็นปัจจัยสำคัญต่อความเป็นมาของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย

อย่างไรก็ตาม แม้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะได้พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วจนได้รับอนุญาตให้เปลี่ยนประเภทเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนถึง 4 แห่งแล้วก็ตาม แต่ปัญหาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนยังได้รับการถกเถียงในแง่มุมต่าง ๆ ซึ่งสมควรยกมาพิจารณา

เพื่อเป็นแนวคิดเกี่ยวกับเป้าประสงค์ของมหาวิทยาลัยเอกชนของการวิจัยนี้ โดยขอแยก
ปัญหาไว้ 2 ลักษณะ คือ

1. ลักษณะที่ทบวงมหาวิทยาลัยมองปัญหาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในฐานะ
เป็นฝ่ายควบคุมดูแลหรือผู้รับผิดชอบโดยตรง
2. ลักษณะที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนมองปัญหาของตนเอง ในฐานะผู้ถูกควบคุม
และผู้บริหารกิจการ

สำหรับปัญหาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในทัศนะของกองสถาบันอุดมศึกษาเอกชน
ทบวงมหาวิทยาลัย (กองสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (บันทึก) 2527 : ไม่ปรากฏเลข
หน้า) เห็นว่า

(1) สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ยังขาดความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการ
จัดทำหลักสูตร การดำเนินการเกี่ยวกับหลักสูตร การวางแผนพัฒนาสถาบัน การวางนโยบาย
ภายในการดำเนินการของสถาบัน และการวางโครงการเกี่ยวกับงบประมาณ ซึ่งทำให้
การจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนไม่มีคุณภาพและประสิทธิภาพเท่าที่ควร

(2) สถาบันอุดมศึกษาเอกชนส่วนใหญ่ ยังขาดแคลนบุคลากรและอาจารย์
ประจำ โดยเฉพาะหัวหน้าสาขาวิชาที่มีคุณวุฒิ และความรู้ความสามารถในการจัดการ
ศึกษา เฉพาะอย่างยิ่งสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่ตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาคจะขาดแคลนอาจารย์
มากกว่าสถาบันในกรุงเทพมหานคร

(3) คุณภาพการจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ยังด้อยกว่าสถา
บันอุดมศึกษาของรัฐ เนื่องจากมุ่งจัดเพื่อหารายได้ให้เพียงพอ และให้มากกว่าค่าใช้จ่าย
ให้มีการเพิ่มจำนวนนักศึกษาในแต่ละปี โดยไม่เพิ่มการลงทุนด้านการจ้างอาจารย์และ
เจ้าหน้าที่ การจัดทำอุปกรณ์การศึกษา เอกสารตำราในห้องสมุด

ส่วนปัญหาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในทัศนะของตัวสถาบันอุดมศึกษาเอกชน
เอง (สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย 2527 : ไม่ปรากฏเลขหน้า)
ให้ความเห็นว่า

(1) หน่วยงานที่รับผิดชอบและติดต่อกับสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (เน้นไปที่
ทบวงมหาวิทยาลัย) มีบุคลากรและอำนาจสั่งการน้อย ทำให้การติดต่อประสานงานกับ
สถาบันอุดมศึกษาเอกชนไม่คล่องตัว

(2) พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2522 มิได้เอื้ออำนวยประโยชน์ให้แก่สถาบันอุดมศึกษาเอกชน เหมือนพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525

(3) ไม่มีการจูงใจเอกชนให้มาร่วมรับภาระในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา เช่น การให้เงินอุดหนุน การขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์แก่อาจารย์ และการทำงานของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนต้องขึ้นอยู่กับกฎหมายแรงงานเช่นเดียวกับกรรมกรผู้ใช้แรงงานทั่วไป ไม่เท่าเทียมกับอาจารย์ในมหาวิทยาลัยของรัฐ

(4) กฎ ระเบียบ ที่ออกใช้บังคับสถาบันอุดมศึกษาเอกชน มีลักษณะเล็งผลเลิศเกินไป การพิจารณาความพร้อมในการเปิดสาขาวิชาใหม่ สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะต้องมีความพร้อมโดยสมบูรณ์ก่อนจึงจะเปิดสอนได้ แต่มหาวิทยาลัยของรัฐไม่ต้องปฏิบัติเช่นนั้น

(5) ทบวงมหาวิทยาลัยยังไม่มีระบบจัดเก็บข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ หน่วยงานของทบวงมหาวิทยาลัยมักมีการขอข้อมูลมายังสถาบันอุดมศึกษาเอกชนอยู่เสมอ แทนที่จะขอจากหน่วยงานของทบวงมหาวิทยาลัยที่รับผิดชอบโดยตรง เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตร เป็นต้น

(6) รัฐควบคุมอัตราค่าเล่าเรียนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยจะเก็บค่าเล่าเรียน ค่าธรรมเนียมเท่าใด จะต้องได้รับอนุญาตจากทบวงมหาวิทยาลัยก่อน ซึ่งมาตรการนี้เหมาะสมสำหรับกรณีที่รัฐไม่สามารถจัดที่เรียนให้ประชาชนได้เพียงพอ และเกรงว่าประชาชนจะเดือดร้อน แต่สภาพปัจจุบันมีมหาวิทยาลัยเปิดของรัฐซึ่งรับนักศึกษาได้ไม่จำกัดจำนวน ผู้เรียนที่ไม่มีความพร้อมย่อมไม่เลือกเรียนในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จึงไม่ควรควบคุมอัตราค่าเล่าเรียนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน แต่อาจตั้งเกณฑ์เพดานค่าเล่าเรียนชั้นสูงไว้ได้

จากปัญหาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนทั้งสองลักษณะที่มีทัศนะแตกต่างกัน แต่เมื่อวิเคราะห์ให้ดีแล้ว จะเห็นจุดร่วมของปัญหาคือ ต่างฝ่ายได้พยายามแสวงหาช่องทางในการควบคุมและจัดการสถาบันอุดมศึกษาเอกชนให้มีมาตรฐานสามารถสนองความต้องการของสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นถ้าได้นำแง่คิดต่าง ๆ ของปัญหาเหล่านี้มาใช้ในการพิจารณาเข้าประสงค์ของมหาวิทยาลัยเอกชน ย่อมเกิดประโยชน์ในการพิจารณาและวิเคราะห์ความเป็นไปได้ของเข้าประสงค์ในอนาคต

วิธำเนนการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดวิธำเนนการวิจัย ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาเป้าประสงค์ของมหาวิทยาลัยเอกชน ในด้านการสอนและการผลิตบัณฑิต การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ อันเป็นวัตถุประสงค์หลักในการให้การศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาเป้าประสงค์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในการวิจัยนี้ กำหนดเฉพาะสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่เปลี่ยนประเภทจากวิทยาลัยมาเป็นมหาวิทยาลัยในปี พ.ศ. 2527 รวม 4 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย โดยศึกษาเป้าประสงค์ในอนาคตเป็เวลาพรวมของมหาวิทยาลัยเอกชนทั้ง 4 แห่ง มิได้จำกัดแห่งใดแห่งหนึ่งไว้เป็นการเฉพาะ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

เป้าประสงค์ (Goals) หมายถึง จุดประสงค์หรือความมุ่งประสงค์ที่จะให้บรรลุ และให้สัมฤทธิ์จุดประสงค์ ทั้งนี้ต้องมีการวางแผน นโยบาย และวิธำเนนการตามกำหนดการด้วย จึงจะสัมฤทธิ์จุดประสงค์ได้ (พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา 2524: 161-162)

มหาวิทยาลัยเอกชน (Private Universities) หมายถึง สถานที่ที่บุคคลจัดให้การศึกษาชั้นอุดมศึกษาแก่นักศึกษาทุกมลัดรวมกันเกินเจ็ดคนขึ้นไป (พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2522 มาตรา 5) ซึ่งในการวิจัยนี้ได้แก่ มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

ขั้นตอนและวิธำเนนการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "การศึกษาเป้าประสงค์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย" มีลำดับขั้นตอนในการดำเนินงานวิจัย ดังนี้

ประชากร

ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านอุดมศึกษาเอกชนจำนวน 31 คน คือ อธิการบดี รองอธิการบดีหรือผู้ช่วยอธิการบดี และคณบดีของมหาวิทยาลัยเอกชน 24 คน รวมผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับมหาวิทยาลัยเอกชนอีก 7 คน คือ นายกสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย ผู้อำนวยการกองสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เจ้าหน้าที่กองสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ทบวงมหาวิทยาลัย กรรมการสภามหาวิทยาลัยเอกชน กรรมการผู้แทนทบวงมหาวิทยาลัยผู้พิจารณาหลักสูตรสถาบันอุดมศึกษาเอกชน และอาจารย์ในมหาวิทยาลัยเอกชน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ประเภทการวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Analysis) โดยศึกษาจากเอกสารต่าง ๆ เช่น กฎหมาย ข้อกำหนด ระเบียบข้อมูลจากการสัมมนา รายงานการศึกษาเกี่ยวกับสถาบันอุดมศึกษาเอกชน บทความ และการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีส่วนสัมพันธ์กับมหาวิทยาลัยเอกชนทั้ง 4 แห่ง

ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย

1. ศึกษาข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเป้าประสงค์ของมหาวิทยาลัยเอกชน
2. ศึกษาค้นคว้าหนังสือ บทความ ข้อกำหนด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยเอกชน ทั้งในและต่างประเทศ
3. ออกแบบสัมภาษณ์ผู้บริหารและผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านมหาวิทยาลัยเอกชน
4. ดำเนินการสัมภาษณ์ ถอดข้อความ นำมาสรุปเรียบเรียงประเด็นสำคัญ เพื่อให้เป็นข้อมูลประกอบการวิจัย
5. นำข้อมูลที่ได้จากเอกสาร หนังสือ ข้อกำหนด บทความ งานวิจัย และการสัมภาษณ์ มาศึกษาและวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้
6. เรียบเรียงการศึกษาและวิเคราะห์เสนอเป็นรายงานวิจัย เป้าประสงค์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ติดต่อแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย เช่น มหาวิทยาลัยเอกชน 4 แห่ง กองสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ทบวงมหาวิทยาลัย สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน และห้องสมุดต่าง ๆ เป็นต้น
2. การติดต่อเพื่อดำเนินการวิจัย ใช้หนังสือรับรองที่ออกโดยบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และหนังสือรับรองจากสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย แสดงความประสงค์ในการวิจัย
3. การสัมภาษณ์ ใช้การสัมภาษณ์ในลักษณะการสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้างชัดเจน (Structured Interview) โดยมีต้นแบบที่ก่เสียงเก็บข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่คัดเลือกแล้วจาก ข้อกำหนดที่มหาวิทยาลัยเอกชนยื่นต่อทบวงมหาวิทยาลัย เอกสาร หนังสือ บทความ และงานวิจัยต่าง ๆ ประกอบกับสาระสำคัญที่ได้จากการสัมภาษณ์ มาเรียบเรียงเป็นความรู้เกี่ยวกับเป้าประสงค์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ผลของการวิจัยจะแสดงให้เห็นถึงเป้าประสงค์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในด้าน การสอนและผลิตบัณฑิต การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ
2. ผลของการวิจัยสามารถนำไปประกอบการบริหารงานของมหาวิทยาลัยเอกชนในอนาคต และเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยที่เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยเอกชนของนิสิตนักศึกษา รวมถึงผู้ที่สนใจด้านมหาวิทยาลัยเอกชนในโอกาสต่อไป

3. ผลของการวิจัยนำเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาของทบวงมหาวิทยาลัย เพื่อหาทางส่งเสริม สนับสนุน มหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยให้เป็นส่วนช่วยรับภาระ แทนรัฐในการผลิตบัณฑิตให้แก่สังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวพื้นฐานและทฤษฎีที่นำมาใช้กับการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำพื้นฐานของการอุดมศึกษาทั้งในและต่างประเทศมาเป็นข้อมูลประกอบการศึกษาเข้าประสงค์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย รวมทั้งได้นำทฤษฎีทางอุดมศึกษาของ Barry M. Richman, Richard N. Farmer และ Edward Gross มาประยุกต์เพื่อศึกษาเข้าประสงค์ให้เหมาะสมและรัดกุมยิ่งขึ้น

การแบ่งเนื้อหาและการเรียบเรียงงานวิจัย

เพื่อความเหมาะสมและสะดวกสำหรับการศึกษาหัวข้อวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 7 บท ดังนี้

- บทที่ 1 บทนำ เพื่อศึกษาความสำคัญและที่มาของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย และรายละเอียดในการดำเนินงานวิจัย
- บทที่ 2 วรรณกรรมและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- บทที่ 3 เข้าประสงค์ด้านการสอนและผลิตบัณฑิต
- บทที่ 4 เข้าประสงค์ด้านการวิจัย
- บทที่ 5 เข้าประสงค์ด้านบริการทางวิชาการแก่สังคม
- บทที่ 6 เข้าประสงค์ด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ
- บทที่ 7 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ